

Bianca Stegehuis

MIST

inkijkexemplaar

MIST

Eerste druk 2023
Copyright tekst © Bianca Stegehuis

OMSLAG
vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK
vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2023 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-79-9 | NUR 300
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

MIST

Ambilicious Breda | Kalmthout

‘Ik vind dat we er mee moeten kappen.’ Ik ontwijk zijn blik en voel mijn hart kloppen in mijn keel. ‘Het loopt uit de hand en ik wil dit allemaal niet meer. Het vreet aan me, ik ben er letterlijk ziek van. Het is niet eerlijk tegenover jou, tegenover Jelle.’

‘Heb ik hierover ook nog iets te zeggen?’ Alex kijkt me geschrokken aan. ‘Ik wil er niet mee kappen. Als jij meer tijd nodig hebt, geef ik je die.’ Zijn ogen schieten heen en weer. ‘Please, Nina, doe dit niet.’

‘Dat zoenen en samen slapen laatst hadden we niet moeten doen. We hebben geen seks gehad. Gaat ook niet gebeuren zeg je steeds. Als we er nu mee kappen, kan ik er nog mee leven richting Jelle.’ In mijn stem klinkt een lichte twijfeling die ik probeer te onderdrukken. Dit is verdomme niet zoals ik van tevoren had bedacht hoe ik het ging vertellen.

‘Is het omdat ik geen seks met je wil? Ik wil dat wel, we hebben er alleen voor gekozen om het niet te doen. Niet in deze situatie. Maar als dat betekent dat je weggaat ...’

‘Dat is niet de reden en dat weet je zelf ook wel.’ Ik kijk langs hem heen, ik wil me niet in hem verliezen. Niet weer.

‘Toe kleintje, ik kan niet zonder je.’ Alex trekt me tegen zich aan en zoent me hartstochtelijk.

Tranen prikken achter mijn ogen, ik wil ze tegen houden maar het lukt niet. Alex tilt mijn hoofd op en kust de tranen weg. Dit voelt goed. Waarom dacht ik dat ik afscheid kon nemen? Ik wil niet weg, ik wil dicht bij hem zijn. Voor ik het weet kruip ik op hem en streel zijn borstkas onder zijn shirt. Ik voel hem sidderen en verplaats mijn lippen richting zijn hals. ‘Ik wil je,’ zeg ik en leg zijn hand stevig op mijn borst. Ik voel hem aarzelen en druk mijn hand resoluut op de zijne.

‘Laten we naar boven gaan, op deze bank is bijna geen plek,’ fluistert Alex hij duwt me zachtjes van hem af. Hand in hand lopen we de trap op. Op zijn slaapkamer ben ik nog niet eerder geweest. Hij is

ruim, maar niet te groot. Opgeruimd. Tegenover zijn bed hangt een grote tv, de lakens zijn wit met antraciet.

Alex kijkt me aan. 'Goedgekeurd?'

Ik knik.

Hij kijkt me diep in de ogen. 'Weet je echt zeker dat je dit wilt?'

Zelfverzekerd kijk ik hem aan. 'Ik wil dit al zo lang,' fluister ik en ga op mijn tenen staan om hem te kussen. 'Waarom ben je zo lang?' 'Zodat ik kleine meisjes zoals jij kan optillen.' Alex tilt me omhoog en gooit me op bed. Als hij op me kruipt en in mijn nek zoent, moet ik giechelen. Ik voel me als een zestienjarig meisje dat voor het eerst seks gaat hebben.

'Ik ben niet aan de pil,' zeg ik en woel met mijn handen door zijn haar.

'Ik heb wel condooms. Weet je het echt zeker?'

'Nu kappen jij, ik wil het, jij wilt het.' Ik knoop mijn jurkje open. Hij draagt een zwarte boxershorts en zijn ogen glinsteren. Plagend leg ik mijn hand op zijn kruis, ik voel zijn opwindings. Ik kruip op hem en duw mijn borsten dicht tegen zijn gezicht aan.

'Of wil je me niet?' vraag ik.

Alex duwt me in één beweging op mijn rug en spreidt mijn benen. Ik kreun en duw mijn bekken naar voren als hij me likt, zijn tong streelt langs mijn clitoris.

Ik voel me helemaal slap worden en ben zo opgewonden dat ik me moet inhouden. Ik wil hem in me voelen als ik klaarkom. 'Kom in me, alsjeblieft,' kreun ik. Mijn handen omsluiten zijn hoofd en ik trek het omhoog naar de mijne. Gulzig zoen ik hem op zijn mond. Het moment dat hij in me glijdt, is nog beter dan in mijn dromen. Ritmisch stoot hij steeds dieper, mijn lippen zwellen op, zuigen hem naar binnen. Stevig druk ik met mijn handen tegen zijn billen om hem nog dieper te voelen. Ik ben met hem versmolten, mijn kruis klopt steeds sneller en is drijfnat. Als ik klaarkom, schreeuw ik zijn naam uit.

Bij de voordeur drentelen we als twee verliefde pubers. Bij de zoveelste omhelzing aait hij zachtjes door mijn haren.

‘Ik wil niet dat je weggaat,’ fluistert Alex en hij kijkt me verdrietig aan. ‘Ik kom maandag weer. Beloofd.’ Plagend geef ik een tikje op zijn neus.

‘We kappen er niet mee?’

‘Vond jij het daarstraks een afscheid?’ Ik zoen hem nog een keer om hem gerust te stellen.

‘Tot maandag, kleintje.’

Voordat ik de auto start, kijk ik in de achteruitkijkspiegel. Ik heb blosjes op mijn wangen. Tegen Jelle zeg ik straks dat ik me niet goed voel en direct wil slapen. Waarschijnlijk zit hij verzonken in zijn computer. Ik start de motor en claxoneer als ik Alex voorbijrij. De snelweg is pikdonker, gelukkig is het rustig. Ik zet de muziek harder en zing uit volle borst mee. Alex ruik ik in elke porie die ik heb. Misschien is het beter als ik wat kauwgom neem. Op de tast graai ik in mijn tas. Verdorie, ik weet zeker dat ik nog een half pakje heb. Ik knip het licht aan en zie het na even zoeken. Op het moment dat ik een stukje in mijn mond steek hoor ik een oorverdovend geluid van metaal en piepende banden. De auto zwiept. Daarna is het stil en donker.

2

Om me heen hoor ik geroezemoes. Voetstappen, harde metalen tikken en een deur die open- en dichtgaat. Ik ruik een geur die ik niet kan plaatsen. Het ruikt metalig. Mijn hoofd bonst en mijn keel voelt als schuurpapier. Ik heb het koud, ontzettend koud. Mijn ogen voelen zwaar. In de verte hoor ik een stem.

‘Nina? Nina? Ik ben het! Jelle! Hoor je me? Nina?’

Ik murmel.

‘Schatje. Alles komt goed.’

Ik voel hoe hij over mijn hoofd aait. Het doet pijn, ik probeer te praten, het lukt me amper.

De duisternis glijdt opnieuw over mij.

Grote, draaiende ogen zoemen door de ruimte. Naast me staat een klein meisje. In haar handen draagt ze een versleten knuffel, een konijn. Ze houdt hem aan zijn oren vast.

‘Wat zijn dat voor ogen?’ vraagt ze zachtjes.

‘Ik heb ze ook nog nooit gezien,’ fluister ik.

Het meisje pakt mijn hand. Zachtjes wrijf ik over haar knokkels. De draaiende ogen zoemen luider en luider en draaien steeds sneller door de ruimte. Het geeft een drukkend gevoel in mijn keel.

‘Ze zien alles, die ogen.’ Het meisje kijkt me schuin aan. Haar onderlip trilt. Een oerdrift in me wil haar beschermen.

Ik til haar op, hoewel ze licht is, doet het pijn.

Ze huilt, haar schouders schokken hevig. ‘Ik ben bang.’ Het meisje veegt een traan weg met een oor van het konijn.

‘Ik niet,’ zeg ik en ik weet dat ik lieg.

In de verte hoor ik mijn naam.

‘Mevrouw Versteegh, zijn we een beetje wakker?’

Een fel licht verblindt mijn ogen. Ik knijp ze dicht.

‘Mevrouw Versteegh, u bent in het ziekenhuis. Hoort u me?’

Ik voel iets op mijn borst, het is koud. Jelle? Ik ruik zijn adem. Een mengeling van rook, alcohol en koffie. Ik word er onpasselijk van.

‘Ik ben misselijk.’

‘Mevrouw Versteegh, u ligt in het ziekenhuis. U heeft een ongeluk gehad met de auto.’

‘Ongeluk? Wanneer?’

‘Op de snelweg. Wat deed je daar?’ Jelle kijkt me vragend aan.

‘Maakt u zich daar niet druk om,’ zegt de dokter op sussende toon. ‘Slaap is nu het beste medicijn.’

Mijn oogleden worden zwaar en ik val in slaap.

Geradbraakt word ik wakker. Jelle zit naast mijn bed, hij aait zachtjes over mijn hand.

‘Ik was bang dat ik je kwijt was.’ De tranen staan in zijn ogen.

‘De auto?’

‘Total loss, maar dat maakt me niks uit. Het is een leasebak, wordt vergoed door mijn werkgever.’

Ik kijk om me heen. De kamer is wit met mint, tegenover mijn bed hangt een schilderij met koeien erop. Het licht is te fel.

‘Wil je het licht wat dimmen?’ vraag ik.

Jelle knipt het lampje aan en sluit de gordijnen.

‘Zal ik water voor je pakken? Of thee?’

‘Doe maar water.’

Gulzig leeg ik het glas, het water loopt langs de rand van mijn mond. Zelfs drinken doet pijn. Ik kijk naar Jelle. Hij ziet er opeens ouder uit.

‘Weet je nog iets van het ongeluk?’

‘Het is allemaal vaag.’ Ik hoest. Het is zo pijnlijk dat de tranen in mijn ogen springen. Jelle vult het glas.

‘Wat deed je op de snelweg? Je was toch bij de sportschool?’

Mijn hart slaat een slag over. Alex! Ik was bij Alex. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik friemel aan mijn laken en hoest nog een keer. Jelle reikt me het glas water aan.

Voorzichtig neem ik nog een slok.

‘Ik was bij ...’

De deur gaat open en een verpleegster komt met mijn handtas onder haar arm binnen. ‘Fijn mevrouw Versteegh, u bent wakker. Ik ben Linda, ik ben van de nachtdienst. De politie kwam zojuist uw tas brengen.’

Mijn telefoon! Jelle mag onder geen beding mijn telefoon pakken. Linda zet de tas op het bed. Ik grabbel in de tas en zie het glimmende hoesje.

‘Ik ben verslaafd aan mijn telefoon!’ Ik glimlach naar Linda en klem mijn telefoon stevig in mijn handen.

‘Wie niet? Ik ook!’ zegt Linda en ze trekt mijn deken recht.

Ik schat haar rond de dertig, haar blonde haar zit in een smalle paardenstaart. Ze ziet er lief uit.

‘Als je iets nodig hebt, druk je op de alarmknop.’ Linda geeft me de afstandsbediening. ‘Omdat je een hersenschudding hebt moet ik je om de twee uur wakker maken. Morgenvroeg om half negen begint de dokter met zijn visite.’

Linda verlaat met een ferme pas de kamer en ik staar even voor

me uit. Ik probeer tijd te rekken.

‘Ik ben moe, ik wil slapen.’ Ik geeuw en kijk Jelle slaperig aan.

‘Moet je je berichten niet even checken?’ Jelle kijkt me fronsend aan.

‘Nee, mijn hoofd bonkt en ik ben misselijk. Ik kijk morgen wel.’ Ik vraag me af of het geloofwaardig klinkt. Ik ben getrouwd met mijn telefoon en dat weet Jelle ook.

‘Ik heb je moeder, Elise en Tom al op de hoogte gebracht. Ze willen, als je je goed genoeg voelt, morgen of daarna langskomen. Niet allemaal tegelijk.’

Elise, mijn beste vriendin. Wat zal ze tegen haar man Tom hebben gezegd? Zij weet dondersgoed dat ik bij Alex was vanavond.

‘Ik stuur ze misschien straks nog een berichtje,’ zeg ik. Dat zal wel moeten, anders ziet Jelle dat ik online ben, maar niemand wat stuur. Of word ik nu paranoïde?

‘Wat deed je op de snelweg, Nina?’ Ik voel dat Jelle me onderzoekend aankijkt.

‘Ik weet het niet meer goed. Ik was bij de sportschool en kletste nog lang met een vrouw.’

Ik ... oh ja, ik wilde langs Mc Donald’s. Ik had honger en wilde voor jou ook een cheeseburger meenemen als verrassing.’ Er valt een ongemakkelijke stilte tussen ons die ik verbreek met gekuch.

‘En dan ga je via de snelweg?’ Jelle kijkt me verbaasd aan. ‘Je had Mc Donald’s in de buurt kunnen nemen.’

‘Klopt, maar ik vond het ook lekker om een eindje te rijden. Ik wilde mijn hoofd leegmaken na yoga, ik was nog te gespannen.’ Ik staar naar het hoofdeind van het bed en hoop dat hij erin trapt.

‘Ah zo. Blijkbaar was je echt gespannen, je zag die andere auto niet. De dokter zei dat je ribben gekneusd zijn en dat je een hersenschudding hebt. Je bent er met een wonder vanaf gekomen. Jelle strijkt een lok uit mijn gezicht en kust me op mijn voorhoofd. Mijn telefoon brandt in mijn handen.

‘Morgen kom ik met Kate en Chris. Zij weten nog van niks. Elise is nu bij ze, ik ga haar aflossen. Ga jij maar lekker slapen.’

Mijn kinderen. Chris is nog klein en zal het niet beseffen, maar Kate zal in alle staten zijn. Mijn hart krimpt ineen.

‘Er liggen nog flesjes moedermelk in de vriezer’ zeg ik. ‘Als je er straks twee uitlegt kan hij ze morgen drinken.’

Chris is één jaar en krijgt nog borstvoeding, ik kolf regelmatig voor als ik weg ben.

‘Wil je mijn oplader pakken? Mijn telefoon is bijna leeg, ik wil straks misschien toch mijn berichten checken. Het zit in mijn tas.’

Een beetje overbodig wijs ik naar mijn tas. ‘Daar.’

‘Zo ken ik je weer.’ Jelle lacht, ik zie dat hij opgelucht is. Hij geeft me nog een kus, nu op mijn mond.

‘Jelle?’

‘Ja?’

‘Nu niet gaan blowen.’

‘Ik beloof het.’ Jelle steekt zijn armen in de lucht, maar ik vertrouw hem niet. Het is de blik in zijn ogen. Ik heb alleen geen zin in een discussie nu. Zodra hij weg is, kijk ik op mijn telefoon. Er zijn twee berichtjes van Alex.

Hé kleintje, veilig thuisgekomen?

Alles oké? Ik vond het heerlijk vanavond. Waarschijnlijk slaap je al. Kan niet wachten tot maandag.

Zou hij wakker zijn? Het is al half twee.

Hoi. Ben je nog wakker?

Ik tuur naar het scherm. Laat hem alsjeblieft wakker zijn. Opeens zie ik twee blauwe vinkjes en dat hij typt. Mijn hart maakt een sprongetje.

Ben nog wakker. Kan niet slapen, beetje hyper.

Wat moet ik schrijven? Ik wil niet dat hij zich te veel zorgen maakt.

Heb een ongeluk gehad. Lig nu in het ziekenhuis. Jelle was hier net, is nu naar huis. Moet 1 of 2 dagen blijven. Gaat goed nu.

Gespannen kijk ik naar mijn telefoon. Alex is online is, hij typt niks. Opeens gaat mijn telefoon over. Snel druk ik op de weigertoets.

Kan nu echt niet bellen.

Ik schrik me helemaal lam! WTF is er gebeurd? Hoe is het met jou?

Op de terugweg kreeg ik een ongeluk op de snelweg. Kan me er weinig van herinneren, alleen vage beelden. Heb een hersenschudding en gekneusde ribben. Ben beurs. Hoofd bonst en ben misselijk. Dokter zei dat ik er goed vanaf gekomen ben.

Ik zie Alex in gedachten driftig typen.

Jezus, ik word echt gek hier. Gaat het wel goed met je?

Nee, maar gaat wel iets beter dan daarstraks. Heb tegen Jelle gezegd dat ik naar Mc Donald's was, dat ik daarom op de snelweg reed. Hij geloofde me. Morgen komen Kate en Chris.

Dat is fijn, je kindjes bij je. Zeg me als je iets nodig hebt, oké?

Is goed. Ik ga slapen.

Slaap ze, kleintje.

Mijn moeder en Elise stuur ik dat ik ze morgen bel, Jelle stuur ik een kusje.